

Arrest

nr. 119 960 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Evergem, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Evergem van 6 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2012 diende verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 6 november 2012 neemt de burgemeester van de gemeente Evergem een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is gemotiveerd volgt:

“In uitvoering van artikel (...) 52, § 3 (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, die op 10 juli 2012 werd ingediend door: (...) om volgend reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Attest ziektekostenverzekering voor beiden ontbreekt.”

Aan de betrokkenen wordt een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. (...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift naast de gemeente Evergem tevens “de Dienst Vreemdelingen-zaken” als verwerende partij aan. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die is gericht tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaakt is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659; RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). De bijlage 20 werd duidelijk getroffen door de burgemeester van de gemeente Evergem, dit in uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze werd dan ook terecht als enige verwerende partij in de zaak opgeroepen door de griffie van de Raad, wat door deze ook niet betwist wordt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoeker op, “*Schending van artikel 40 5de lid ter Vw juncto artikel 52 par. 3 Vb, juncto artikel 7 b) richtlijn 2003/86/EG juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - disproportionele beslissing en de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker wenst vooreerst aan te tonen dat de richtlijn de benaming heeft: 'recht op gezinshereniging. Gezinshereniging met een derdelander valt onder richtlijn 2003/86/EG.

Verzoeker heeft derhalve een 'recht'.

Artikel 7 par. 1 b) van de richtlijn stelt:

Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

h) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt.

De vraag stelt zich nu wie of wat is de gezinshereniger. Hiervoor kan verwezen worden naar artikel 2 d) van de richtlijn. Dit artikel definieert gezinshereniger: onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Kortom verzoeker is de gezinshereniger.

Derhalve stelt de richtlijn dat verwerende partij kan verzoeken dat verzoeker beschikt over een ziektekostenverzekering.

Deze richtlijn werd omgezet in nationaal recht. Met name in artikel 41 ter Vw. Doch verzoeker stelt vast dat deze omzetting nogal slechts verwoord wordt. Artikel 41 ter Vw zoals hierboven al volledig uitgeschreven stelt: moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 41 ter Vw stelt dat verzoekers partner over een ziektekostenverzekering zou dienen te beschikken. Het artikel stelt hij, deze 'hij' slaat volgens artikel 41 op de Belgische partner.

De richtlijn 2003/86/EG stelt dat verzoeker, zijnde de gezinshereniger dus de derdelander over een ziektekostenverzekering dient te beschikken.

Als de beslissing nu stelt dat het attest ziektekostenverzekering voor beiden ontbreekt is dit niet correct. Conform de richtlijn dient enkel verzoeker als derdelander over een ziektekostenverzekering te beschikken.

Welnu verzoeker is formeel en stelt dat hij wel degelijk over een ziektekostenverzekering beschikt en dit wel degelijk heeft meegedeeld aan de gemeente EVERGEM. Verzoeker heeft stuk 2 voorgelegd aan de gemeentelijke diensten. Verzoeker is verzekerd bij de Liberale mutualiteit 'De Voorzorg'. Het betreft de papierenversie van de SIS-kaart. Deze papierenversie stelt expliciet dat het geldig is van 24 augustus 2012 tot 23 februari 2013.

Ondertussen heeft verzoeker tevens zijn elektronische versie ontvangen (stuk 3). Doch deze elektronische versie heeft hij niet voorgelegd omdat deze op het ogenblik hij de documenten diende over te maken aan de gemeente EVERGEM nog niet gemaakt was. Niettemin was beschikte verzoeker wel degelijk over een geldige ziektekostenverzekering van de Liberale Mutualiteit.

Verzoeker is formeel en stelt dat hij de papierenversie van zijn ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. Bovendien heeft verzoeker van de gemeente beambte een volledige kopie ontvangen van de stukken die zij, volgens eigen zeggen, heeft overgemaakt aan Brussel. In deze bundel stak echter stuk 2.

Indien de beslissing nu motiveert dat het attest van de ziektekostenverzekering ontbreekt begrijpt verzoeker de motivering niet. Wat dient verzoeker nog meer te doen dan zich wettelijk te laten verzekeren bij de Liberale Mutualiteit?

Derhalve kan de motivering dat het attest van de ziektekostenverzekering voor beiden ontbreekt niet weerhouden worden wat verzoeker heeft wel degelijk een ziektekostenverzekering die hij tevens heeft neergelegd bij de gemeentelijke diensten in EVERGEM.

Verzoeker stelt vast dat de richtlijn nogal ongelukkig werd omgezet in Belgisch recht. Het Belgisch recht artikel 41 Vw stelt dat verzoekers partner over een ziektekostenverzekering dient te beschikken terwijl de richtlijn artikel 7 par. 1 b) toch wel expliciet stelt dat verzoeker over een ziektekostenverzekering dient te beschikken.

Indien de nationale wet niet in overeenstemming is met het Europese recht zijnde de richtlijn 2003/86/EG heeft de Europese richtlijn voorrang op de nationale wet. De Belgische rechters zijn immers de behoeders van het Europese recht.

Zodoende kan enkel en alleen in casu de richtlijn in beschouwing worden genomen. Zoals hierboven gesteld en aangetoond beschikt verzoeker, als derdelander over een ziektekostenverzekering bij de Liberale mutualiteit. Derhalve kan de motivering dat het attest van ziektekostenverzekering voor beiden ontbreekt niet weerhouden worden.

Verwerende partij wensen blijkbaar de ziektekostenverzekering voor beiden. Ten eerste heeft verzoeker een ziektekostenverzekering. Hiermee is het doel dat artikel 41 ter Vw voor ogen had uitdrukkelijk bereikt. De vereiste om te beschikken over een ziektekostenverzekering is immers om te voorkomen dat de derdelander, zijnde in casu verzoeker, zijn medische kosten niet zou kunnen betalen. Dit is hier niet van toepassing gezien hij wel degelijk beschikt over een ziektekostenverzekering. Dat dit niet werd neergelegd in een attest speelt tevens geen rol.

Verzoeker heeft zijn stuk 2 voorgelegd die meer dan duidelijk aantoont dat hij verzekert is voor ziektekosten. Zodoende is de vereiste dat de partner van verzoeker zijn ziektekostenverzekering zou voorleggen speelt dan ook niet de minste rol.

Bovendien is het verlangen dat de partner van verzoeker zijn ziektekostenverzekering zou voorleggen van geen belang gezien het norm van de wetgeving werd bereikt.

Als laatste punt zou verwerende partij dienen te weten dat de partner van verzoeker wel degelijk geniet van ziekte kosten verzekering die ten laste genomen worden. Tweede verwerende partij en ook eerste verwerende partij weten heel goed dat de echtgenoot van verzoeker verblijft in de Rijksgevangenis te GENT. Het mag van de twee verwerende partijen toch wel verwacht worden dat ze kennis hebben van de wet van 12 januari 2005 zijnde basiswet betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden. Uit artikel 87 en 88 blijkt duidelijk dat de ziektekosten van de echtgenoot van verzoeker ten laste genomen worden van justitie.

De vraag dat verzoekers echtgenoot een attest betreffende zijn ziektekostenverzekering zou voorleggen is in casu volledig irrelevant.

De motivering dat de ziektekostenverzekering van de echtgenoot van verzoeker niet voorligt kan dan ook niet weerhouden worden. Verwerende partijen dienen kennis te hebben van de wet van 12 januari 2005 waar ex artikel 87 en 88 blijkt dat een ziektekostenverzekering voor de echtgenoot van verzoeker totaal overbodig is.

Besluit:

Verzoeker is formeel en stelt dat hij wel degelijk verzekert is. Dit blijkt uit stuk 2.

Verzoeker is formeel en stelt dat hij stuk 2 wel degelijk heeft afgegeven aan de gemeentelijke beambte. Bovendien wel belang zou verzoeker hebben om dit stuk niet af te geven. Temeer daar verzoeker langs geweest is bij zijn raadsman en alle dienstige

stukken die aan verzoeker werden verzocht in de bijlage 19 ter werden gebundeld.

Bovendien heeft verzoeker van de beambte al de stukken die de beambte heeft overgemaakt naar Brussel, volgens haar zeggen, terug ontvangen en in deze bundel zat stuk 2.

Verzoeker stelt vast dat het doel van het voorleggen van een ziektekostenverzekering is bereikt. De wetgever wenst echter enkel en alleen dat de echtgenoot, zijnde verzoeker als derdelander, indien hij getroffen wordt door een aandoening verzekert is zodat de kosten voor de behandelingen kunnen worden vergoed. Het proportionaliteitsbeginsel is aldus niet geschaad.

Verwerende partij dient kennis te hebben van artikel 87 en 88 van de basiswet van 12 januari 2005 zodat er geen enkel reden is waarom verzoekers echtgenoot zou dienen te beschikken over een ziektekostenverzekering.

Uit artikel 87 en 88 blijkt dat de kosten voor aandoening die de echtgenoot van verzoeker zou oplopen gedekt worden door de FOD JUSTITIE.

Derhalve stelt verzoeker vast dat:

De motivering dat de ziektekostenverzekering van beiden ontbreekt niet terecht.

Eenzijds toont verzoeker aan dat hij zelf verzekert is bij de Liberale Mutualiteit en anderzijds worden de ziektekosten van zijn echtgenoot ten laste genomen door de FOD JUSTITIE zodat een vraag naar een ziektekostenverzekering van verzoekers echtgenoot totaal onzinnig is.

Derhalve is niet voldaan aan de voorwaarden van de materiele motiveringsplicht zoals opgelegd door artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De motivering dient naar de feiten toe correct te zijn. Verzoekers zijn aanvraag werd door de bestreden beslissing afgewezen omdat: attest ziektekostenverzekering voor beiden ontbreekt. Uit het bovenstaande en uit stuk 2 blijkt dat de ziektekostenverzekering van verzoeker wel degelijk voorligt.

De motivering voor beiden is in strijd met richtlijn 2003/86/EG artikel 7 par. 1 b). Dit artikel stelt dat enkel en alleen verzoeker als derdelander over een ziektekostenverzekering dient te beschikken.

De motivering is aldus in strijd met de richtlijn artikel 7 par 1 b). De richtlijn heeft immers voorrang om nationale wetgeving en zeker op een besluit van verwerende partij die de richtlijn dient na te leven. Enkel en alleen omdat de beslissing in strijd is met de richtlijn dient deze te worden vernietigd.

Het middel is aldus gegrond.

Een motivering die niet motiveert conform de stukken is een motivering die 'niet afdoende is. Derhalve kan verzoeker de beslissing dan ook niet begrijpen. De schending van de motiveringsplicht is een substantiële vormvereiste die de nietigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Het middel is aldus gegrond

Verzoeker stelt vast dat het norm-doel van de vereiste van het hebben van een ziektekostenverzekering werd bereikt. Verzoeker is verzekert. Indien de beslissing nu stelt dat beiden een attest ziektekosten dienen voor te leggen is deze beslissing disproportioneel en aldus kennelijk onredelijk. Een disproportioneel beslissing die aldus de grenzen van de redelijkheid overschrijden en waarbij het norm-doel van de wetgeving werd bereikt dient door de Raad eveneens op grond van artikel 39/2 par. 2 te worden vernietigd.

Het middel is aldus gegrond

Verzoeker verwijst verder nog naar de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt voor verwerende partij de verplichting op om alle relevante informatie te verzamelen, deze te bestuderen en hieruit een beslissing te destilleren. Verzoeker heeft zijn ziektekostenverzekering naar voor gebracht, uit de bijkomende stukken wist verwerende partij dat verzoekers echtgenoot tijdelijk verblijft in de Rijksgevangenis te GENT en dient verwerende partij, als administratie, kennis te hebben van de basiswet van 12 januari 2005 waar ex artikel 87 en 88 blijkt dat de ziektekosten voor echtgenoot ten laste genomen worden door justitie.

Hieruit blijkt dat verwerende partij het dossier niet in al zijn volledigheid heeft bestudeert en derhalve een disproportionele beslissing heeft gedestilleerd. Die derhalve onredelijk is gezien verzoeker verstoken wordt van zijn verblijf in België waarbij hij verwijderd wordt van zijn echtgenoot.

Het middel is aldus gegrond

Als laatste punt wenst verzoeker te stellen dat richtlijn 2003/86/EC bepaalt in artikel 4 dat de lidstaten de toegang en het recht van de 'echtelijke partner van de gezinshereniger' moeten toestaan. Dit recht op gezinshereniging is duidelijk erkend door het Hof van Justitie. In een arrest van juni 2006 (HJEU 27 juni 2006, zaak C-540/03 Europees parlement vs Raad van de Europese Unie, punt 60) stelde het dat 'artikel 4(1) van de richtlijn aan de lidstaten precieze, positieve verplichtingen oplegt, met de overeenstemmende duidelijk omschreven individuele rechten, aangezien ze van hen eist dat de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger, in de gevallen die bepaald zijn door de richtlijn, moeten toestaan, zonder dat er hen enige beoordelingsruimte wordt gelaten.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Als echtgenoot van een Belgische onderdaan valt verzoeker onder de toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

3.4. Artikel 52, §§ 1, 2 en 3, van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar de bijlage 20 verwijst, luiden als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. (...)

§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.5. De bijlage 20 strekt ertoe te stellen dat een ziektekostenverzekering voor beiden ontbreekt.

3.6. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG aangezien deze de gezinshereniging regelt van niet-EU-onderdanen en hun familieleden. Verzoekers echtgenoot is een Belgische onderdaan en is als dusdanig niet een niet-EU-onderdaan.

3.7. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft voorwaarden die opgelegd worden aan familieleden van Belgische onderdanen. Het vormt geen omzetting van welke richtlijn dan ook en verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat dit een verkeerde omzetting van een richtlijn vormt, a fortiori niet van de richtlijn 2003/86/EG.

3.8. Uit de libellering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische onderdaan in principe dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker n.a.v. zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd verzocht ten laatste op 9 oktober 2012 de volgende documenten over te maken:

- bewijs voldoende bestaansmiddelen van Belgische partner,
- behoorlijke huisvesting,
- attest ziektekostenverzekering voor beiden.

Op 31 juli 2012 maakte verzoeker zijn paspoort, een huwelijksakte en een kopie van het attest van immatriculatie over. Op 8 oktober 2012 maakte verzoeker volgens de nota met opmerkingen de volgende documenten over :

- geregistreerd huurcontract,
- rekeninguittreksels gevangenis echtgenoot A. V., met vermelding van inkomsten
- arbeidsovereenkomst op naam van verzoeker,
- attest aansluiting liberale mutualiteit op naam van verzoeker,
- mail naar gevangenis waarin staat dat A. V. geen aansluiting bij de mutualiteit meer heeft omdat de gevangenis alle kosten op zich neemt,
- formulieren ongestoord bezoek gevangen is Gent,
- inburgeringscontract,
- controleformaliteiten seining zoekerslijst van A. V. gevangenis Gent.

3.10. Uit het bovenvermelde blijkt dat de ziektekostenverzekering van verzoekers echtgenoot ontbreekt. Niet betwist wordt dat verzoeker een ziektekostenverzekering heeft overgemaakt die hemzelf betreft. In de nota kan immers gelezen worden *“Verzoeker heeft derhalve nagelaten de ziektekostenverzekering van zijn echtgenoot over te leggen.”* Ook al had de motivering van de bijlage 20 misschien wat duidelijker gekund, heeft de betrokken gemeente willen vaststellen dat aangezien de ziektekostenver-

zekering voor de echtgenoot van verzoeker ontbreekt, niet voldaan is aan de voorwaarde van een attest ziektekostenverzekering voor beiden.

3.11. Kernpunt van verzoekers betoog is dat zijn echtgenoot als gedetineerde niet dient te beschikken over een dergelijke verzekering aangezien de FOD Justitie zijn kosten van gezondheidszorgen ten laste neemt. Verzoeker verwijst in dit verband naar de artikelen 87 en 88 van de Basiswet van 25 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden. Verzoeker kan op grond van deze artikelen die handelen over de gezondheidszorg in de gevangnissen gevolgd worden in zijn betoog. Verwerende partij ontkent alleszins niet in haar nota dat dit voortvloeit uit de artikelen 87 en 88 van de bovenvermelde Basiswet. Verzoeker kan voorts gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat de gevangenis de kosten van gezondheidszorg op zich neemt, gelet op de *“Mail naar gevangenis waarin staat dat [A. V.] geen aansluiting bij de mutualiteit meer heeft omdat de gevangenis alle kosten op zich neemt”* waarvan de verwerende partij zelf gewag maakt in haar nota.

3.12. Verwerende partij stelt in haar nota *“Het loutere feit dat hij in de gevangenis verblijft stelt hem, conform de vreemdelingenwet, geenszins vrij van die verplichting [om te beschikken over een ziektekostenverzekering]”*. Te dezen kan verzoeker echter gevolgd worden in zijn betoog dat er gekeken moet worden naar het normdoel van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bedoeling van de regel dat de Belgische onderdaan dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt is te vermijden dat de Belgische onderdaan en de familieleden die hij ten laste heeft, hun ziektekosten niet zouden kunnen betalen. Dit doel wordt redelijkerwijs ook bereikt indien de echtgenoot van de Belgische onderdaan over een eigen ziektekostenverzekering beschikt en het voor de Belgische onderdaan geen nut meer oplevert om nog te beschikken over een ziektekostenverzekering indien de FOD Justitie de kosten van zijn gezondheidszorgen op zich neemt. Deze vaststelling dringt zich des te meer op daar artikel 5 van de verordening van 28 juli 2003 tot uitvoering van artikel 22, 11° van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, bepaalt, *“De in de wet bepaalde geneeskundige verstrekkingen worden geweigerd zolang de rechthebbende in een gevangenis is opgesloten, of in een gesticht voor sociale bescherming is geïnterneerd.”*

3.13. De beslissing tot weigering van verblijf berust niet op deugdelijke feitenvinding aangaande de gevolgen van het feit dat verzoekers echtgenoot gedetineerd is voor de verplichting over een ziektekostenverzekering te beschikken. Om deze reden schendt de voormelde beslissing de materiële motiveringsplicht en is het middel in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf. Een onderzoek van het tweede middel is niet vereist aangezien dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf.

3.14. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Er kan immers geen bevel om het grondgebied te verlaten getroffen worden m.b.t. verzoekende partij vooraleer opnieuw uitspraak gedaan wordt over haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de gemeente Evergem van 6 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA